

Zrak še vedno ni tisti, kakor ga vdihavamo mi na naši zemlji, zato vtakneta urno cevi za dihanje v usta.

Globoko vdihavata kisik iz aparatov. Pomanjkanje zraka in občutek groze in strahu polagoma izginja, muči ju pa strašanski glavobol in težka utrujenost.

Balon še vedno pada. S skrajnim naporom svojih sil skušata ublažiti padanje z odmetavanjem peska. Že sta v višini 3000 metrov. Posreči se jima, da dobita balon zopet v svojo oblast. Nato se izmotata iz kožuhov in skrbno zavijeta vse instrumente in zapiske, da se ne bi pokvarili ob prehudem padcu na zemljo.

»Kje smo?« je prvo vprašanje, ki si ga po dolgem času zopet zastavita. Pod seboj opazita popolnoma izpremenjeno pokrajino.

»Zemljevid!« Sedaj šele spoznata, da ju je veter v gornjih zračnih plasteh zanesel skoraj 10 km od prvotnega vzletnega mesta.

Vedno počasnejša postaja vožnja. Pod njima se razprostira veliko požeto polje, baš najboljša priložnost za pristanek. Z združenimi močmi potegneta za vrstico in odpreta zaklopko na stežaj. Balon se nagubanči in sesede — sidro se pa zapiči v mehko zemljo. Še en sunek — in na tleh sta.

Iz sosednje vasice prihitijo kmetje in pomagajo pogumnima raziskovalcema iz košare.

Kako sta srečna, da sta se nepoškodovana in s tako važnimi zapiski vrnila zopet na zemljo!

L. N. TOLSTOJ — JOSIP VIDMAR:

Bulka.

Imel sem majhnega buldoga. Ime mu je bilo Bulka. Bil je črn po vsem telesu, samo končki prednjih tac so bili beli. Vsi buldogi imajo nižjo čeljust daljšo od gornje in gornji zobje jim prijemajo za spodnje; Bulki pa je spodnja čeljust tako štrlela naprej, da sem mu med zgornje in spodnje zobe lahko vtaknil prst. Obraz je imel Bulka širok, oči velike, črne in blesteče; kazal je zobe in podočnjake. Bil je podoben Arabcu. Bulka je bil miren in ni bil popadljiv, toda bil je zelo močan in vztrajen. Kadar je kako stvar popadel, je stisnil zobe in obvisel na nji kakor krpa, da ga kakor kuščarja ni bilo mogoče odtrgati.

Nekoč so ga spustili na medveda. Popadel ga je za uho in obvisel na njem kakor pijavka. Medved ga je bil s šapami, ga stiskal k sebi in ga premetaval z ene strani na drugo, a ga ni mogel odtrgati in se je prevalil na glavo, da bi ga strl; toda Bulka se ga je držal, dokler ga niso polili s hladno vodo.

Dobil sem ga, ko je bil še ščene, in sem ga sam vzredil. Ko sem se odpravljaj na Kavkaz, ga nisem hotel vzeti s seboj. Odpravil sem se na skrivaj in sem velel Bulko zapreti. Na prvi poštni postaji sem se že hotel presesti na drugo pošto, ko sem nenadoma zapazil, da se po cesti trklja nekaj črnega in blestečega. Bil je Bulka s svojo ovratni-

co iz medi. Podil se je na vso moč proti postaji. Planil je k meni, mi obliznil roko in se zleknil v senco pod voz. Jezik mu je visel iz gobca za celo dlan. Včasi ga je potegnil nazaj in požrl sline, potem pa ga je spet pomolil za celo dlan iz ust. Hitel je dihati in se ni mogel pomiriti; v bokih mu je kar migalo. Prevrčal se je z ene strani na drugo in trkal z repom ob tla.

Kasneje sem izvedel, da je po mojem odhodu zlomil polkno, skočil skoz okno in oddirjal naravnost po moji sledi. Tako je predirjal v največji vročini po cesti kakih dvajset vrst.

Bulka in merjasec.

Na Kavkazu smo šli nekoč na lov na merjasece in Bulka je prisrkel za menoj. Čim so lovski psi pognali divjačino, je Bulka planil za

njihovim glasom v gozd in izginil. To je bilo v novembru: merjasci so tedaj zelo debeli.

V kavkaških gozdovih, v katerih žive merjasci, je mnogo vrst okusnih sadežev: divjega grozdja, storžev, jabolk, hrušk, robidnic, želoda in oparnice. In ko vsi ti plodovi dozore in jih osmudi mraz, se merjasci izpitajo in zrede.

V tem času je merjasec tako debel, da ne more dolgo bežati pred psi. Ko ga preganjajo kaki dve uri, se zarine v goščavo in se ustavi. Tedaj stečejo lovci tja in ga ustrelje. Po laježu se lahko spozna, ali se je merjasec ustavil ali beži. Če beži, psi cvilijo, kakor če bi jih kdo tepel; če pa se je ustavil, lajajo nanj kakor na človeka in vijejo.

Na tem lovu sem dolgo begal po gozdu, a se mi ni nikoli primerilo, da bi bil prekrizal merjascu pot. Končno sem zaslišal zateglo lajanje in sem stekel proti onemu kraju. Že sem bil blizu merjasca in sem že

razločil prasketanje po goščavi. Merjasec se je prerival s psi. Toda po lajanju je bilo slišati, da ga niso popadali, marveč da so samo begali okrog njega. Nenadoma sem zaslišal, kako je za menoj nekaj zašumelo in sem zagledal Bulko. Videti je bilo, da je izgubil tropo v gozdu in zabredel, zdaj pa je slišal njihov lajež in je kakor jaz kar moči dirjal v ono stran. Podil se je po visoki travi čez jaso in videl sem samo njegovo črno glavo ter jezik, ki ga je stiskal med zobmi. Poklical sem ga, a se ni ozrl, marveč se mi je izognil in izginil v goščavi. Stekel sem za njim, toda čim dalj sem šel, tem gostejši in gostejši je postajal gozd. Vejice so mi zbijale čepico z glave, me bile po obrazu, oparničini trni so me prijemali za obleko. Bil sem lajanju blizu, toda razločil nisem ničesar.

Nenadoma sem zaslišal, da so psi zalajali glasneje; nekaj je glasno zaprasketalo in merjasec je pričel sopihati in hropsti. Kar vedel sem, da je prišel Bulka do njega in da ga naskakuje. Z zadnjimi močmi sem se pognal skozi goščo. V najtemnejši goščavi sem zagledal pisano tropo psov. Lajala je in vila na enem in istem kraju, tri korake od nje pa se je premetavalo nekaj črnega.

Ko sem prišel bližje, sem zagledal merjasca in sem slišal, da je Bulka presunljivo zacvilil. Merjasec je zahrkal in se je zapodil na jato; psi so stisnili repe med noge in odskočili. Zagledal sem merjaščev bok in glavo. Pomeril sem v bok in ustrelil. Videl sem, da sem zadel. Merjasec je zahrkal in odlomastil po gošči proč. Psi so mu cvilili in lajali za petami; jaz sem se rinil po goščavi za njimi. Nenadoma sem tik pred seboj zagledal in zaslišal nekaj na tleh. Bil je Bulka. Ležal je na strani in cvilil. Pod njim je stala luža krvi. Pomislil sem: pes je izgubljen; toda zdaj mi ni bilo do njega, marveč sem se prerival naprej. Kmalu sem zagledal merjasca. Psi so ga popadali od zadaj, on pa se je obračal zdaj na to zdaj na drugo stran. Ko me je zagledal, se je zagnal proti meni. Ustrelil sem drugič iz neposredne bližine, da se je živali osmodila ščetina, in merjasec je zahropel, se zamajal in se z vso svojo gmoto težko zgrudil na zemljo.

Ko sem prišel do njega, je bil že mrtev in le tu in tam ga je še zdrzalo in napenjalo. Psi pa so ga z naježeno dlako eni popadali za trebuh in za noge, drugi pa so mu lizali kri z rane.

Tedaj sem se domislil Bulke in sem ga šel iskat. Vlekel se mi je naproti in ječal. Stopil sem k njemu, počenil in mu pregledal rano. Imel je razparan život in cel klopčič čreves mu je visel iz trebuha in se vlačil po suhem listju. Ko so tovariši prišli k meni, smo dejali Bulki čreva nazaj in mu život zašili. Ko so ga šivali in mu prebadali kožo, mi je ves čas lizal roke.

Merjasca smo privezali konju za rep, da ga je povlekel iz gozda, Bulko pa smo položili na konja in smo ga tako prinesli domov. Bil je bolan kakih šest tednov in je ozdravel.